

gyot kurjantunk, a követ levágjuk a halak közé, nem, a kő vissza a kezünkbe, a rejtőző fiú felé hajítjuk, a csónakot meghimbáljuk, az evezőt meghúzzuk, a nap kisüt, a villám lecsap, elázunk és gőzölögve száradunk, futtunkban felbukunk, a tiltakozó nőt ellökjük és magunkhoz húzzuk, a sikoly felcsap és elhal, összefonódunk, nyugodtan forogunk, vérzünk, kurjantunk és szétrebbenünk, a kő elröpi, nem, tovább és vissza, nem és tovább.

Somlyó György

MONOKRÓM-DUETT

felébredek
 cicát etetek
 cicát kergetek
 kádba ereszkedek
 kutatok keresek
 kulcsot szemüveget
 az eszemet
 megint álomba esek
 aztán feljvedek
 elő a gyógyszereket
 meg a narancslevet
 ágyat bevetek
 asztalt teritek
 megreggelizek
 sanyarú diéta-izek
 s vele a lelkiismeret
 hátha mégis sokat eszek
 s az is hogy minek
 azt enni amit nem szeretek
 szedek teszek veszek
 teszek-veszek-szedek
 kiszellőztetek
 rendet teszek
 jegyzetelek
 tervezetek
 hirtelen elrémülök
 hogy folyton *e*-vel rímelek
 hiszen ez őrület
 mint a kecskebak mekegek
 mint a levelibéka brekegek
 vagy mint a súlyos betegek
 he-be-he-be hebegek

sürgök elernyedek
 idemegek odamegek
 hiába úgy is *itt* leszek
 mindent elveszitek
 mindent összeszedek
 mindent szétszedek
 mindenre emlékezek
 mindent észreveszek
 mindent elfeledek
 (tudják ezt jól az öregek)
 ez nem vers csak versezet
 (jól tudják ezt a gyerekek)
 egész nap egy sötét üreg
 betömik csip-csup ügyek
 lassan be is sötétedett
 tél van a nap a hegy megett
 a nap előtt meg a hegyek
 ami kerek volt nem kerek
 egymásba dől Nyugat Kelet
 megroppan rajtuk a keret
 egy szót egy szót keresek egy
 szót amitől ez a versezet
 ez a nem-vers még vers lehet
 (ha még egyszer felébredek)

*

ültömben elalszom
 megkövül az arcom
 nincs körülöm asszony
 mivel összetartson
 kivel (mivel?) basznom
*(fenti szó csak rímkényszer a kurva
 Múza nyelve néha durva
 metrumomat is összevissza dúlja)*
 ideje hogy visszahozzon
 az itthon nem otthon
 inkább járvány-kordon
 hol hátamon hordom
 díjul hullafoltom
 minek rontom-bontom
 bárha ez a *bonton*
 kár volt (lesz) loholnom
 „Kossuth”- vagy még *nemesb* díjért
 mind érdemes rá aki *élt*.

Csehy Zoltán

EGY HORATIUS-FORDÍTÓ VÁZLATFÜZETÉBŐL

Kőríz Imrénék

(3, 26)

Rég nagykanállal faltam a nőket én!
Harcom sosem volt nyámnyila csüggedés!
Tusában elnyútt dárda és lant
lógjon e falra akasztva balról

hab szülte Venus temploma oldalán!
Itt csüngjön íj, itt égjen a fáklyacsonk!
Dacos kaput feszítő vasrúd,
erre a szögre akasszanak föl!

Úrnő, ki Ciprust óvod, a boldogot,
s Memphist, ahol trák hó sose hull, te szent,
suhintsa ostorod meg egyszer
végre Chloét is, az engedetlent!

(1, 33)

Hagyd már, Albiusom, hagyd a sopánkodást!
Hálátlan Glycerát már ne is emlegesd!
Többé már ne szavalj gyászos elégiát!
Ifjabb, szebb szeretőt akart!

Szép arcú, csupa báj, zsenge Lycoris és
Cyrus bűvöli meg, s Cyrus utálja őt,
mert jégcsap Pholoét vágja csupán, előbb
hág kecskéket a farkas is,

mint Cyrus Pholoé ágya ölén vigad,
Venus nyers humorát jelzi szeszélye, mely
egymástól idegen lelkeket egybefog
s ércjárumba szorítva tart.

Engem, bár kegyesebb Venus is invitált,
volt rabnóm kötözött láncra, az oly pazar
Myrtalé, hevesebb, mint buja Adria
partját dúlni serény habok.

(1, 5)

Melyik parfümözött, nyurga, kikent-kifent
fickó dönt le ma épp, Pyrrha, a hús lugas
rózsás árnya alá, mondd?
Szökés fürtjeidet kinek

fogtad kontyba hamis-könnyeden? Esküdet
még megsínyli s az ég visszavetett kegyét!
Kormos tengeri szélvész
táncoltatja a zöldfülűt!

Most még elhiszi, mert, mert, gyönyörűm, naiv,
hogy más szóba se jön, s rendre babusgatod.
Még nem sejtí, az álnok
szél mit hoz. Nyomorult, akit

friss fényed megigéz! Templomi szent falon
függ táblám, csupa víz göncöm is ott csöpög
néked áldozatomként,
bósz tengerhabok istene!

Spiegl Máté

BALLADA HAJDANI NICKEIMRŐL*

Voltam *Aczel* és *muanyag*,
voltam *sas*, voltam *foldidiszno*,
neveztek idegen agyak
Einstein2-nek – ez se kis szó;
voltam a legjobb cyberdiszkó
UeberDf-je pár napig –
hírem elolvadt, mint a friss hó.
Hol van már a tegnapi nick!

* Az internet világában járatlanoknak: a *nick* az a fantázianév, amellyel a világhálón társalogni kívánó bejelentkezik. (*A szerk.*)

Csábítottam, mint *Szivilovag*,
 puhán gépelve mindegyik szót,
 s nem vártam meg a szitkokat,
 ha kiderült, hogy másnak is szólt...
James Bond lettem, míg ménem iszkolt,
 új kód, új hölgyek és tinik;
 később a nevem néha *Miss* volt –
 Hol van már a tegnapi nick!

Veereb-ből *Vereeb* egy hanyag
 elütéssel lettem – így is jó,
 hisz nem kell szalma, se agyag,
 szilícium a fészkem-viskóm;
 ha megéhezem, leszek *rizskok*,
 s nyam-nyam az utolsó bitig,
 a #Fogyi szobának pedig csók...
 Hol van már a tegnapi nick!

Ajánlás

Herceg nem lesz nevem, nem is volt,
 nem török talmi trónokig.
 Hisz bezár egyszer minden kis port,
 és hol lesz már a mai nick!

HUGO¹&SETI²

HUGO&SETI jó barátok
 két nagyralátó kis tudós
 az egyik mikroszkópi látnok
 a másik teleszkópi jós

HUGO eléggé introvertált
 naphosszat csak magába néz
 sejtjeivel tölt kémcsövet, tált
 s azt súgja: nemsokára kész

¹ HUGO (Human Genome Organization): az emberi génállomány kutatásában részt vevő tudósok nemzetközi szervezete.

² SETI (Search for Extraterrestrial Intelligence): Földön kívüli civilizációk utáni kutatás.

SETI viszont egy extroverti
éjhosszat hegytetőkön ül
térdén úrból jött ritmust ver ki
amit nem hall, csak SETI-fül

azt mondják, mindkettő veszélyes
HUGO-ban túlteng már az ész
SETI meg hóbortos, szeszélyes
kalandra szórja el a pénzt

de mivel egyikük se gyáva
s a szóbeszéd mit sem jelent
kitartón kémlelik tovább a
belső és külső végtelent

HUGO&SETI jó barátok
a válluk egyaránt csapott
a rés, hol nem ér össze hátuk
kiad egy emberalakot

AZ OKOS 2005-BEN

Az okos 2005-ben húsz-egynéhány éves,
Legorombítja a hívót, hogyha a hívás téves,
Informatikus-közgáz-jogi érdeklődésű,
Vész esetére zsebében meglapul egy kicsi fésű.

Az okos 2005-ben számlát nyitattat a bankban,
Nézi precíz mutatóján, mennyi a benzin a tankban,
Hallja, ha ördögi szándék rejlik a főnöki hangban:
Fokról fokra haladván lépked előre a rangban.

Az okos 2005-ben monitort néz vagy a tévét,
Szempillája se rebben, várja a reklám végét,
Néha szorít a gonosznak, máskor a jónak drukkol,
Aztán szép szerető párjával az ágyba berukkol.

Az okos 2005-ben vár, mert tudja a módszert,
 Hogy legalább egy órát mindig késik a koncert,
 De mikor minden adott már, láncza szakítván tombol,
 Lelke a jóba fejest így ugrik a köznapi gondból,
 Érzy a testet, a húst, az erőt, a valódit, a nyersét,
 Az okos 2005-ben, ki nem olvassa e verset

KÉT HEXAMETER

77 520×3=
 6×10+232 500

TRAGÉDIÁNAK NÉZED? NÉZD LEGOTT KOMÉDIÁNAK, S MÚLATTATNI FOG

:(:

Garaczi László

DOBOK

Kikapcsolom a cédét, pattog fülemben a szárazság. A motorra gyanakszom, a futóműre, a sztrádára. Hogy repedezett a beton, hogy ma van a tavaszi nagy csigavonulás. A meszes héj finom roppanásai. Leállok egy pihenőnél, az ég lüktető, rózsaszín baldachinja a város fölött: ez az első kép. Azért jövök erre a távoli, huzatos helyre, hogy örök hűséget fogadjak, hogy kimondjam a boldogító igent. Pulzál a levegő, a házak reszketnek, hullámszik a járda. A hegy a folyó túlszárnyán öblöset dobant, a hidak feljajdulnak, mindent befon és átítat ez a lázas ritmus, az atomok mélyéből felszakadó ontológiai remegés. Az első felismerhető dobpergés a régi árvaház macskaköves udvaráról hallatszik. A kapura azt írták: Ha szolgálni akarod a hazát, otthon csapj az asztalra. A